

Шифр:
«Вишукана образність»

«НЕОЛЕКСЕМИ В ІДІОСТИЛІ ПЕТРА ПОЛІЩУКА»

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. АВТОРСЬКІ НОВОТВОРИ ЯК ОБ’ЄКТ ДОСЛІДЖЕННЯ В СУЧАСНОМУ МОВОЗНАВСТВІ	6
1.1. Новотвори – одна з домінант художньої системи письменників	6
1.2. Особливості творення авторських неологізмів.....	8
Висновки до першого розділу.....	10
РОЗДІЛ 2. СЛОВОТВОРЧІ НЕОЛОГІЗМИ В ПОЕТИЧНІЙ МОВІ ПЕТРА ПОЛІЩУКА	11
2.1. Петро Поліщук як елітарна мовна особистість.....	11
2.1.1. Основні жанри й мотиви творчості Петра Поліщука.....	11
2.2. Специфіка словотворення індивідуально-авторських неологізмів Петра Поліщука	15
2.2.1. Специфіка словотворення іменників	16
2.2.2. Специфіка словотворення прикметників.....	19
2.2.3. Специфіка словотворення дієслів.....	23
2.2.4. Специфіка словотворення прислівників та займенників	26
Висновки до другого розділу.....	27
ВИСНОВКИ	28
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	31
ДОДАТОК 1. Індекс неологізмів	34
ДОДАТОК 2. Діаграми	51
ДОДАТОК 3. Таблиця «Оказіональне словотворення Петра Поліщука» ..	52

ВСТУП

Ідіостиль – складне, багатоаспектне поняття, що репрезентує особливе використання мови індивідом на всіх її рівнях: від фонетичного до текстового. Основним компонентом у вивченні стилістичних особливостей мови письменника є, безперечно, лексика. Авторський лексикон дає змогу спостерігати поєднання традиційного та оригінального в тезаурусі письменника, простежити особливості авторського світосприйняття через виокремлення ключових концептів його творчості.

Проблеми ідіостилю письменника в різний час вивчали І. Білодід [1], С. Єрмоленко [7; 8], Н. Сологуб [20; 21], О. Дюндик [6], Ю. Тимошенко [23], К. Фролова [28] та ін. Дослідники вирішували проблеми ідіостилю загалом, розглядали новотвори та їхню функцію в лексичному доробку мови творів письменників, семантичні та синтаксичні особливості лексики тощо [2, с. 25].

Сучасні дериватологічні студії свідчать про інтенсивне оновлення лексиконів. Динамічні процеси у внутрішній системі мови виявляються з-поміж іншого в індивідуальній словотворчості письменника – породженні креативною мовною особистістю номінативних одиниць з урахуванням узуальних чи оказіональних дериваційних моделей. В українському мовознавстві дослідження авторської словотворчості в художній прозі здійснили В. Ващенко [3], Г. Богуцька, Є. Ретушевський, М. Разуменко [2], С. Єрмоленко [7; 8], Н. Сологуб [20; 21], О. Галаєва [4], В. Герман [5], О. Дюндик [6], О. Жижома [9], О. Турчак [26; 27] та ін.

Вивчення художньої творчості українських письменників у сучасному українському мовознавстві не втрачає своєї актуальності, про що свідчить тематика наукових студій С. Єрмоленко [7; 8], Н. Сологуб [21], дисертаційних праць Н. Сологуб [20], О. Турчак [26], О. Тищенко [24], О. Дюндик [6] та статей у науковій періодиці, присвячених вивченню різних напрямів дослідження ідіолекту, його значення та своєрідності.

Творчість Петра Поліщука також перебуває в колі зацікавлення дослідників (В. Поліщук [15; 16], В. Німчук [14], О. Галаєва [4], С. Ткаченко [25], В. Шелест [29]). Їхні дослідження допомагають зрозуміти своєрідність світогляду поета та жанрову наповненість його поезії.

Актуальність дослідження вмотивовують два основні чинники: 1) особливий лінгвістичний статус неолексем у національній, художній та індивідуальній картинах світу, їхня семантична та функціональна специфіка; персонічне розширення кола авторів, словотвірна практика яких стає предметом лінгвістичного аналізу; 2) знаковість мовної особистості Петра Поліщука в літературному просторі сучасної України і потрактування авторського словотворення як одного із визначальних параметрів його ідіостилю.

Мета роботи – схарактеризувати мовну особистість Петра Поліщука, проаналізувати словотвірні особливості okazіоналізмів в ідіостилі письменника.

Досягнення поставленої мети передбачає розв'язання таких **завдань**:

- 1) систематизувати загальнотеоретичні підходи до вивчення проблем okazіонального словотворення;
- 2) вирізнити специфіку мовної особистості Петра Поліщука, основні жанри й мотиви його творчості;
- 3) виокремити авторські неологізми та схарактеризувати особливості їх творення;
- 4) визначити словотвірну специфіку авторських неолексем;
- 5) з'ясувати роль авторського словотворення у формуванні ідіостилю письменника.

Об'єктом дослідження є лексикон творів Петра Поліщука.

Предмет дослідження – словотвірні особливості неолексикону письменника.

Джерела кваліфікаційної роботи – збірки віршів П. Поліщука «Май... «Софіївка»... Жасмин...» та «С'est l'amour» («Любов»).

Методи дослідження. Мета й завдання роботи, специфіка об'єкта й предмета дослідження зумовили застосування таких **методів**: *аналітичного* (для опрацювання й аналізу наукових джерел), *описового* (для інвентаризації, класифікації okazіоналізмів) із використанням **методик контекстного аналізу** (для пояснення змістового обсягу неолексем); *словотворчого аналізу* (для з'ясування семантики твірних основ, способів словотворення), **кількісних підрахунків** (для встановлення продуктивних способів творення авторських неологізмів).

Наукова новизна роботи виявляється в тому, що вперше досліджено лексикон Петра Поліщука та з'ясовано роль інновацій у формування його ідіостилію; простежено мотиви та способи творення авторських неологізмів, їхні стилістичні функції.

Практична цінність дослідження визначає те, що матеріали роботи слугують для поглиблення курсів із лексикології, лексикографії, словотвору та стилістики сучасної української мови, їх можна використати для укладання словника okazіоналізмів П. Поліщука, для написання наукового-дослідницьких робіт із лінгвостилістики та неології, а також у науково-пошуковій і гуртковій роботі студентів.

Структура і обсяг роботи. Конкурсна робота, загальним обсягом сторінок 54 (основний текст становить 30 сторінок), складається зі вступу, двох розділів, загальних висновків, списку використаних джерел (29 позицій) та трьох додатків.

РОЗДІЛ І

АВТОРСЬКІ НОВОТВОРИ ЯК ОБ'ЄКТ ДОСЛІДЖЕННЯ В СУЧАСНОМУ МОВОЗНАВСТВІ

1.1. Новотвори – одна з домінант художньої системи письменників

Художнє пізнання дійсності стимулює пошук письменником нових мовних засобів в естетичному освоєнні світу. Одним із них є індивідуальне словотворення. Воно зумовлене не потребами мови як знакової системи, а потребами художньої творчості, принципами світобачення письменника, створенням індивідуально-авторської картини світу. Як зауважує Н. Сологуб, новотвори стають однією із домінант художньої системи письменника [20, с. 34]. За словами О. Жижоми, індивідуально-авторські новотвори – важливий елемент твору. У них виявляється індивідуальність автора [9, с. 115].

На думку Н. Сологуб, важливим фактором словотворення є аналогія. Вона не стільки врегульовує мовну систему, скільки сприяє введенню в мовлення, а потенційно і в мову таких утворень, які “порушують структурно-семантичну цілісність і визначеність тієї словотворчої моделі, на яку вони спираються і нашаровуються” [20, с. 15]. Так виникає незвичне. Тенденція до регулярності постійно протистоїть у мові тенденції до експресивності. Аналогія якраз і є одним із способів реалізації експресивності, а значить – ще й інструментом словотворення.

О. Турчак стверджує, що неабияка роль у словотворенні належить внутрішній формі, мотивуючому слову чи словосполученню. Ознака, покладена в основу внутрішньої форми слова, визначає переносність значення, включає оцінність. Письменник використовує внутрішню форму як художній засіб, що дозволяє йому підкреслити яскравість слова [27, с. 47].

Коли говорять про місце письменника в історії національної мови, насамперед мають на увазі взаємозв'язок між загальнонародною мовою і мовою його творів. Художнє мовлення – двобічний процес. З одного боку, загальнонародна мова є основою, будівельним матеріалом творчості

письменника, а з другого – талановитий майстер збагачує літературну мову новими значеннями чи відтінками значень слів, новими словосполученнями.

М. Жовтобрюх дотримувався думки про те, що авторський новотвір – це синтез повідомлення і найменування. Чим більша інформативність твірної основи, тим виразнішою є номінативна функція новотвору. Для них характерна складна смислова структура, їх можна мотивувати цілим судженням. Це допомагає автору ліквідувати синтаксичне розчленування, громіздкість описових формулювань із метою точного визначення сутності того чи того явища [10, с. 60]. На процес номінації впливають прагматичні фактори, які відбивають відношення новотвору до того, що ним називають. У цьому випадку новотвори виконують номінативно-оцінну функцію. Експресія похідних оцінних значень зумовлена невідповідністю твірного значення похідному слову. Як зазначає Б. Кулик, номінативно-оцінна функція найбільше притаманна композитам та юкстапозитам, які, порівняно з простими словами, мають пізнавально-оцінну сему. Номінативно-оцінна функція інновацій тісно пов'язана з функцією образності, але стосовно останньої є первинною [10, с. 82].

Відомо, що одним із засобів формування авторського стилю є авторський словотвір – оригінальне комбінування різностилістичних узуальних морфем при творенні новотворів. Як джерело мовленнєвого новаторства, авторські слова використовують із художньо-виражальною метою, вони виконують експресивну функцію. Ураховуючи характер експресії, Л. Кислюк розмежовує експресивно-оцінні та експресивно-емоційні утворення [11, с. 57]. На думку дослідниці, авторські новотвори є одним із засобів створення гротеску, комічності, версифікації, тому їх активно використовують поети як засіб стилізації, тобто виконують стилістичну функцію [11, с. 56].

На думку О. Тищенка, для підкреслення інтенсивності дії, ознаки, зображення якоїсь конкретної ситуації автори звертаються до різних прийомів використання новотворів у межах тексту: уживають однопрефіксні різнокореневі дієслова, новотвори з різними афіксами, об'єднаними в одну семантичну групу, що стають контекстуальними синонімами, однокореневі

морфеми для досягнення змістової цілісності тексту; розташовують слова за ускладненням їхньої словотвірної структури, а це підсилює значення зображуваного; залучають до структури тексту похідне оказіональне дієслово, мотивоване семантикою тієї конструкції, у яку воно входить; використовують в одному тексті одноструктурні утворення, які концентрують увагу читача, чи утворені на синтаксичній основі складні одиниці як короткі резюме якихось подій або ситуацій; активізуючи словотвірну структуру, поети підсилюють значення інтенсивності дії [24, с. 63].

Як засвідчують сучасні дослідження, авторські новотвори в поетичній мові виконують естетичну функцію, оскільки залучені до створення художнього образу, забезпечують його яскравість і семантичну насиченість, стають словами-образами. З огляду на сказане вище зазначимо, що новотвори як семантично місткі одиниці надають можливість згорнути непотрібні деталі опису в однослівне найменування, що забезпечує синтаксичну компактність і раціональність побудови тексту.

1.2. Особливості творення авторських неологізмів

Нові слова в мові виникають або на власному ґрунті, або шляхом запозичення. Нові назви можуть утворювати під впливом діалектного мовлення (вплив особистісного фактора на мовне явище) або ж унаслідок видозміни вже існуючих слів. Сьогодні з'являється велика кількість нових реалій, які потребують номінації, але людина не може весь час створювати нові назви, оскільки це б заповнило мовний простір, тому використовує уже наявне словотвірне підґрунтя.

В українському мовознавстві є різні способи словотворення, зокрема морфологічний (афіксація, складання, аббревіація) та неморфологічний (морфологічно-синтаксичний, лексико-синтаксичний, лексико-семантичний) способи словотвору [22, с. 154–160]. О. Селіванова називає серед способів творення нових слів ще й калькування, запозичення, актуалізація застарілих слів, жаргонів [19, с. 54]. Нерідко нове найменування виникає шляхом

семантичної деривації-метонімізації, метафоризації чи омонімії [19, с. 57]. Н. Клименко, Є. Карпіловська подають кілька способів творення неолексем: 1) порушення нормативної когнітивної структури; 2) порушення нормативної ономасіологічної структури словотвірної номінації; 3) порушення словотворчого зразка вираження ономасіологічної структури [12, с. 215]. Використовуючи будь-який із цих способів, автор намагається оригінально сполучити слова чи твірні основи, дібрати незвичне означення, а інколи створює і свій словотвірний тип.

У процесі витворення індивідуально-авторських неологізмів письменник свідомо відходить від усталених норм. В. Ващенко вбачав мету відхилення в тому, щоб увиразнити думку: “Якщо вчений або інженер змішує мову для того, щоб “знебарвити”, нейтралізувати її, зробити більш логічною, лаконічнішою, то письменник перетворює її так, щоб зробити придатною для вираження індивідуальної думки” [3, с. 171].

Як зауважують дериватологи, формування номінації можна уявити як двохетапний процес. На першому етапі внаслідок мисленнєвої діяльності людини відбувається концептуалізація дійсності, тобто виділення певного об’єкта номінації та категоризація загального поняття про такий об’єкт, властиві йому ознаки. На цьому етапі виокремлюють те, що треба означити; формується уявлення про те, як треба означити таке поняття, які його ознаки покласти в основу майбутньої номінації. Другий етап полягає в мовній категоризації, у виробленні змісту та форми [3, с. 171].

О. Тищенко фіксує, що неологізми, котрі виникли на ґрунті існуючих моделей, утворені за допомогою афіксів та неморфологічними способами. Здебільшого словами-інноваціями є іменники, прикметники, дієслова та прислівники, які походять від різних основ. За належністю твірної основи виділяють віддієслівні іменники, відіменникові прикметники, складні прикметники, складні іменники, прислівники, що походять від іменникових основ, дієслова, утворені від дієслівних основ [24, с. 46]. В. Герман докладно

розглядає неологізми-дієслова. Автор виокремлює три типи таких неологізмів [5, с. 171].

Л. Мацько вирізняє “комічні” неологізми: такі, що позначають дію (за родом діяльності, професією), комічні назви предметних понять, які поділяє на суфіксальні утворення і складні елементи, та ненормативні утворення зі значенням ознаки. При творенні неологізмів, що позначають дію, використовують продуктивні префікси: з-, у-, на-, від-, об- (наприклад, *замайданилось*). Комічні назви предметних понять утворюють за допомогою суфіксів -ізація, -янство, -ва, -их(а), -ен(я). Ненормативні утворення із значенням ознаки можуть бути вираженими прикметниками (*гріхоголоса мова*) або прислівниками (*капельюх набакир*) [13, с. 399].

Висновки до першого розділу

Отже, індивідуально-авторські неологізми – це експресивні, нестандартні щодо творення слова чи словосполучення, які виникають унаслідок потреби назвати нові предмети чи поняття, надати їм емотивної забарвленості, образності. Від узуальних слів їх відрізняють особливості творення, функціонування, відтінок авторської індивідуальності. Ці лексеми не лише поповнюють словниковий склад мови, розширюють її стилістичні межі, а й забезпечують розвиток мистецтва слова. Формування авторських неолексем – це двохетапний процес: спочатку внаслідок мисленнєвої діяльності людини відбувається концептуалізація дійсності, а потім мовна категоризація, вироблення змісту та форми. Унаслідок цього авторські неологізми мають оригінальну структуру, що вражає читача своєю нестандартністю, експресивністю й новизною.

Мовознавці використовують різні критерії при виділенні способів творення неологізмів (за твірними основами, за стилістичними функціями). Найбільш прийнятною, на нашу думку, є класифікація окаяніалізмів за способами творення нових слів, що дозволяє виявити креативність авторської мовотворчості та продуктивні для нього словотворчі ресурси.

РОЗДІЛ II. СЛОВОТВОРЧІ НЕОЛОГІЗМИ В ПОЕТИЧНІЙ МОВІ ПЕТРА ПОЛІЩУКА

2.1. Петро Поліщук як елітарна мовна особистість

У нинішньому літературному процесі з-поміж інших вирізняється оригінальна, своєрідна, глибока мова творів Петра Поліщука – українського поета, члена Національної спілки письменників України, лауреата літературно-мистецької премії «Берег надії» ім. Василя Симоненка, літературної премії імені Бориса Нечерди, премії імені Ярослава Дорошенка. Петро Поліщук – письменник філософської заглибленості. Осмислення світу, людини, її почуттів, краси природи, місця людини в суспільстві – у центрі його творчості. Поезії П. Поліщука різноманітні, їхня мова надзвичайно пишна, багата, насичена різними художніми засобами, метафоричністю, символічними образами, а тому високохудожня, своєрідна. Яскравими ознаками ідіостилю письменника є розвиток символічних значень слова, перифрази, авторське словотворення та емоційна насиченість художнього тексту. Усе це дає підстави говорити про П. Поліщука як про неординарну мовну особистість [6, с. 6].

Варто зазначити, що створюючи нові мовні знаки, митець долучається до формування мовної картини світу та залучає читача до її співтворення, даючи приклад оригінального поводження з мовою. На думку О. Дюндик, поета вважають мовною особистістю, аргументуючи це передусім його потягом до мовного самовираження, до вербалізації нових ідей, думок, емоцій [6, с. 8]. Петро Поліщук – поет, як кажуть, від Бога. Мусимо зауважити, що майже в кожному поетичному рядку зорить мова, одухотворена й насичена художністю креативної мовної особистості, і це просто вражає. Важливо, що і в громадянській, й у філософській поезії П. Поліщук тримає високу планку художності, естетизму, не збиваючись на голу публіцистику.

2.1.1. Основні жанри й мотиви творчості Петра Поліщука. Творчість Петра Поліщука перебуває на сьогодні в колі досліджень науковців

(В. Поліщук [15, 16], В. Німчук [14], О. Галаєва [4], С. Ткаченко [25], В. Шелест [29]) та інші). Їхні дослідження допомагають зрозуміти своєрідність світогляду поета та жанрову наповненість його поезії. В. Поліщук вважає, що увага до формальних якостей вірша виявляється в П. Поліщука, скажімо, красивою звуковою інструментовкою строфи чи строфою, збудованою з коротких фраз або з називних речень. При цьому в усіх випадках помітно вирає зміст вірша, він поглиблюється, здобуває додаткові смислові відтінки, різні підтексти, асоціації [16, с. 17].

Зазначимо, що ідейно-естетична програма П. Поліщука помітна ледь не в кожному вірші. На думку В. Поліщука, уповноважений поетом ліричний герой, окрім схиляння перед красою і класичними формами, щиро зізнається і в інших своїх прихильностях, симпатіях чи антипатіях. Він – цілком конкретний життєлюб, переповнений думами і почуттями, які властиві сучасникові, він – авторів ровесник, він – український патріот і людина, якій гостро болять нинішні суспільні й національні болі [16, с. 37]. Простежуємо, що більшість ліричних творів П. Поліщука належать до двох основних тематичних площин – вірші громадянського звучання й інтимно-любівні. Його лірика густо насичена релігійно-біблійною символікою й образністю, що саме собою зумовлює її глибокий морально-етичний зміст і філософізм. Любовні строфи нерідко поєднані з пейзажними.

Очевидно ж, найбільше П. Поліщук є поетом кохання. Інтимно-любівна лірика складає переважну частину його творчого доробку. Поет уміє тонко відчувати етичну грань у цьому підступному морі взаємин чоловіка й жінки, уміє наситити слово, рядок, строфу еротичною енергією і вразити – захопити цим читача. Інтимна лірика поета – то ніби певна реалізація сквородинського судження про те, що щастя слід шукати у своєму, сьогоднішньому бутті, наснажувати його любов'ю.

Найбільш популярна форма в поетичній творчості П. Поліщука, на думку О. Галаєвої, – сонет. І хоча це одна із найважчих форм творчості, проте письменник зумів її «приручити». Сонет складний тим, що в ньому потрібно

використовувати багато однакових рим [4, с. 61]. Як зазначає В. Німчук, поет використовує тріолети, „що вимагають великої версифікаторської майстерності, вправности”, це „трудомісткий вірш”, однак „поезії П. Поліщука читаються легко, строфи і рими в них природні, невимушені, бо автор – тонкий знавець рідної мови” [14, с. 6–7].

Лексичне багатство Поліщуківих сонетів безсумнівно і саме воно надає новизни цій багатовіковій формі. В. Німчук звертає увагу на часте вживання складних слів – іменників, прикметників і навіть дієслів, за допомогою яких поет передає свої складні внутрішні переживання, робить мову його віршів вишукано-інтелігентською [14, с. 7–9].

А ще в розпорядженні кожного сонетяра – багатство синтаксичне. Поділяючи погляд С. Єрмоленко, вважаємо, що засобами синтаксису можна передати будь-які інтонації з усіма їхніми нюансами [7, с. 230]. П. Поліщук добре це усвідомлює, намагаючись щонайефективніше скористатися з неосяжних синтаксичних ресурсів рідної мови, щоб і ними творити своє неповторне «Я». В. Німчук також звернув увагу на синтаксичне багатство Поліщуківих поезій. За його спостереженнями, речення в П. Поліщука то класично довершені, то некласично уривчасті, але завжди емоційно й змістовно насажені. Дослідження показує, що для одного сонета зазвичай цілком достатньо шести-десяти речень, хоч якраз у цьому ніяких обмежень для сонетяра не існує [14, с. 9].

Ведучи мову про Поліщуківі сонети, не можна оминати його закоханості у вінок сонетів – цю надскладну поетичну форму, що, за спостереженнями С. Єрмоленко, корінням сягає у сицилійську прадавнину [7, с. 230]. Поет – це смуток, саме із смутку з’являються гарні речі. Збірки митця – це мереживо слів, переповнених авторськими неологізмами, новизною, свіжим почуттям [4, с. 60].

Н. Сологуб зауважує, що тематика творів, їхнє ідейно-художнє спрямування, ідейно-естетичні принципи у використанні мови зумовлюють склад лексики творів письменника [20, с. 24]. Установлено, що індивідуальний стиль П. Поліщука відображає уміння застосувати народне слово в його

символічному та емоційному відтворенні. У поезіях поета органічно переплітається, взаємодіє і живе загальноживане, народно-розмовне джерело, біблійні й афористичні вживання, авторські неологізми. Він використовує велику кількість виражальних засобів, які збагачують мову творів, надають своєрідності звучання та сприйняття. На думку В. Поліщука, за оригінальністю метафорики П. Поліщуку серед сучасних поетів належить одне з перших місць. Для прикладу: *Село за райдугу ступило... // Там десь карбується печаль; Запишалась ніч, загордилась...// Зпарубочився місяць; Шаліє ніч, цвіте розпутність, // Дуріє щастям тіло молоде; Грію душу за жовтим жовтнем* [16, с. 56].

Петро Поліщук наділяє природу властивостями, які притаманні людині, живим істотам. У поета *Земля – барвіста, тепла, щедра*, а усе, що діється на землі та із землею, набуває в його уяві олюднення – антропоморфізації. [16, с. 24]. Ще одним важливим виражальним засобом у творчості П. Поліщука, за спостереженнями В. Поліщука, є символ. Завдяки наскрізній символічності творів, автор передає глибину своєї душі, своєрідність світосприйняття та її невгамовний політ: *Чи світ із літом не домовивсь* [17, с. 17], *Струменіє крізь мене час* [17, с. 21]; *Літувала любов у білій льолі – Ладоладина, люболоблена, Перелялена, перелюлена. Літувала любов у білій льолі* [17, с. 95].

С. Єрмоленко вважає, колір для авторів – це глибина ліричного переживання героя, виразність психологічного малюнка, барвістість життя [7, с. 83]. У поезіях П. Поліщука своєрідна і насичена кольористика. Від чорно-білих тонів до напівтонів: «...А любов – це, коли забуваєш про **чорно-білий світ**»; «У **жовтому** раю»; «Жити, щоб за любов'ю // світ **білого** не бачити. У поета білий колір символізує мимовільний скороминучий холод самотності, безпораддя. Практично всі вірші – це світ білої мрії, це біле жасминове **гріхоцвіття**, з **біло-маю**, з **білотілого світла**, з **жаско-більних цілунків**. Також символізація цього кольору підкреслена яскравою алітерацією. Поетові гармонійний саме жовтий світ – з **жовтосміхожаром** сонячної, життєтворчої

енергії; зі спокоєм *жовтоосени*; з любов'ю *жовтогульної* ночі; зі світлим щемом *вижовклих* дощів [див. за: 16, с. 10, 76].

Отже, П. Поліщук збагачує рідне слово новотворами, які органічно вписуються в її структуру. Створюючи нові мовні знаки, формує авторську мовну картину світу та залучає читача до її співтворення, даючи приклад оригінального поводження з мовою. Поет – елітарна мовна особистість, що прагне до мовного самовираження з оригінальною метафорикою та словотворчим потенціалом. Виразальні засоби значно увиразнюють новотвори автора, надаючи поезії оригінальності та виняткового змісту. Словотворення авторських неологізмів П. Поліщука специфічне, тому є потреба дослідити не тільки їхню сутність, але й склад, особливості творення та функціонування.

2.2. Специфіка словотворення індивідуально-авторських неологізмів Петра Поліщука

Індивідуальне словотворення – ознака стилю П. Поліщука. Багатий авторський словник письменника засвідчує тонке відчуття ним можливостей рідної мови, здатність видобути із слова найглибинніше. Поштовхом до словотворення в поета є ідейно-художній задум твору, якому вони підпорядковані. Здебільшого він реалізує продуктивні моделі українського словотвору, проте пошук експресивності спонукає до використання й малопродуктивних типів. У творах П. Поліщука, зокрема в збірках віршів «Май... «Софіївка»...Жасмин...» та «С'est l'amour», велика кількість okazionalizmів, серед них здебільшого прості та складні іменники, прикметники й дієслова.

Докладний аналіз словникового складу поезій Петра Поліщука виявляє чимало простих неолексем (*встидатись, підшепочись, запоночіюся, прилюблює, засвіття* та ін.), однак переважають складні слова (типу *гріхочари, примарноцвітна, тайношепоти, тайнолюбство, застидноквітились* тощо). Це зумовлене насамперед тим, що вони дають змогу конденсувати зміст складного характеру, виражений, як правило, словосполученнями. Саме ця сконденсованість змісту уможливорює передавання складних оцінних значень і відтінків за допомогою

одного слова. Це особливо важливо для поетичної мови, яка підпорядкована вимогам розміру, рими тощо. У цих умовах нерідко окремі значення просто необхідно передавати саме за допомогою одного цілісно оформленого слова. Новотвори такого типу не є простою семантичною єдністю різних основ; це якісно нові утворення, що відповідають потребам ідейно-художнього зображення поетової думки. Можливості такого способу словотворення невичерпні, а слова, утворені таким чином, зазвичай мають більшу експресивність, пізнавально-якісну силу, значну понятійну й естетичну місткість. Складні слова стають логічними заміниками словосполучень, порівняльних зворотів і навіть речень. Вони зумовлені естетичними настановами автора, принципами його світосприймання, своєрідністю його стилю, особливостями художнього мислення. Як припускає О. Галаєва, не семантика окремих слів, а образне уявлення про денотати зближують окремі компоненти складного слова [4, с. 59].

Водночас надзвичайність, винятковість поезій П. Поліщука зумовлена й тим, що поет послуговується усіма способами словотворення, репрезентуючи при цьому специфічні варіанти словотворення неолексем, вирізняючись із-поміж інших поетів.

2.2.1. Специфіка словотворення іменників. У творах П. Поліщука широко представлене іменникове словотворення. Характерно, що переважно це новотвори для назв осіб, абстрактних понять, явищ (загалом 204 неолексеми-іменники). Часто це концептуальні для письменника слова, важливий компонент його ідейно-художньої системи в збірках віршів «Май... «Софіївка»...Жасмин...» та «C'est l'amour».

Серед неолексем найчастіше фіксуємо іменники, що виражають абстрактні поняття. Вони мотивовані прикметниковими та дієслівними основами. Особливістю таких утворень є нетипове поєднання твірних основ, суфіксів. Аналізуючи творчість П. Поліщука простежуємо прості іменникові неолексеми, утворені за допомогою різних способів.

1. Суфіксальний спосіб є найбільш продуктивним: засвідчено 43 одиниці, утворені від іменникових та дієслівних твірних основ та словотворчих суфіксів

-інь, -ість, -ин-, -ниц(я), -ення, -іння (любовінь, любовіння, жасминниця, більність, переметини, перецвітини, перелюбини, щасливіння тощо): *Намалюю тебе – любовінь...* [18, с. 60]; *А тут, у білім любовінні ночі...* [18, с. 120]; *Але ж – іду. Лювлю?.. Втікаю?... Роман? Любов? Жасминниця?* [18, с. 62]; *Злетілися Пелюстки Всіх жасминів До воріт Мого раю Переметни Перецвітини Перелюбини Зима* [18, с. 105]; *Вкипають губи в біле щасливіння...* [17, с. 145]. Трапляються оригінальні неолексеми від утворених автором ад'єктивованих дієприкметників: *Так гарно було. Співалось. Торкалось. Чогось. Когось. Недострічальість. Чи недовтікалість Переплелись* [18, с. 108] (*недострічальість* ← *недовтрічалий*; *недовтікалість* ← *недовтікалий*).

2. Префіксальний спосіб творення індивідуально-авторських неологізмів П. Поліщука малопродуктивний. Засвідчено 24 лексеми (*висміх, межизлюбини, міжстидання* та ін.), утворені за допомогою префіксів від іменникових та дієслівних твірних основ: *Білим висміхом на скронях, Щастям на твоїх долонях* [18, с. 45] (*висміх* ← *сміх*); *Межизлюбини, міжстидання Розбілілися, розболілися* [17, с. 141] (*межизлюбини* ← *злюбини*; *міжстидання* ← *стидання*).

3. Безафіксний спосіб репрезентують оригінальні похідні від уже наявних у мові чи створених поетом дієслів: *І бубнявіє злюбами тиша* [18, с. 14] (*злюба* ← *злюбитися*); *У недоспівах гарних ніг...* [17, с. 115] (*недоспів* ← *недоспівати*).

4. Префіксально-суфіксальний спосіб творення іменників досить продуктивний в індивідуально-авторській картині світу П. Поліщука, засвідчено 32 похідні (*нерозлюбини, прилюбники, засвіття* та ін.). Серед них утворені за допомогою оригінальних конфіксів не-...-ин-, при-...-ник-, поза-...-с-, за-...-т- від дієслівних, іменникових та прикметникових твірних основ, наприклад: *В зорепадові топлюся. Нерозлюбинам освідчуюсь* [18, с. 52] (*нерозлюбини* ← не *розлюбити*); *Від снів-зітхань прилюбників розбудить Освідчення мелодія свята* [18, с. 104] (*прилюбники* ← *любити*); *І в тому позачасі, і в тім засвітті* [18, с. 110] (*позачася* ← *час*; *засвіття* ← *світ*).

5. Поезію П. Поліщука відзначає особливе розмаїття складних неолексем, про що зазначає відомий лінгвіст В. Німчук: «Привертає увагу часте вживання

складних слів-іменників, за допомогою яких поет передає свої складні внутрішні переживання, комплексне сприйняття предметів, явищ, дій зовнішнього світу» [14, с. 7]. Усього засвідчено 74 одиниці, утворені шляхом складання основ, основоскладання з інтерфіксацією та суфіксацією, юкстапозитів.

Поширеним способом творення нових слів є основоскладання з інтерфіксацією (13 неолексем – *тайношепоти, квітпогляди, гріхожар, гріхонамисто, бузколист, гріхонітьма, гріхочари*): *Тайношепоти в роси упали* [18, с. 14] (*тайношепоти* ← *тайні шепоти*); *Накочується маю гріхожар* [18, с. 16] (*гріхожар* ← *гріх, жар*); *Між дощем і бузколистом Твоїх вуст гріхонамисто Перекочується* [18, с. 32] (*бузколист* ← *бузок, лист; гріхонамисто* ← *гріх, намисто*).

6. Основоскладання із суфіксацією та інтерфіксацією (5 лексем): *...Народжується Не істина Вигадка себелюбців А поезія* [18, с. 13] (*себелюбець* ← *себе любити*); *...Тайнолюбством до ніг* [18, с. 14] (*тайнолюбство* ← *тайно любити*); *У маєві того щасливоцвіття Од пуп'янка до сивого поліття У тій мелодії моїй живу-бреду* [18, с. 36] (*щасливоцвіття* ← *щасливий цвіт*).

Особливістю цього різновиду складання в П. Поліщука є те, що іноді суфіксацією поет ускладнює не лише другу, але й першу основу композита: *Крайнеба. Зірнолюбини сумні* [18, с. 92] (*зірнолюбини* ← *зорі любити*).

7. Зрідка в поезіях трапляються похідні, утворені шляхом основоскладання з інтерфіксацією, суфіксацією та префіксацією: *На вечорницях Галасливого Самонікогонелюбства* [18, с. 59] (*самонікогонелюбство* ← *сам нікого не любити*).

Властиві мові творів П. Поліщука слова-прикладки, утворені шляхом словоскладання. Ці слова становлять значну частину всього лексичного багатства Поліщуківих творів. Утворені цим способом неолексеми мають високу експресивну місткість, вони, як і при основоскладанні, є заміниками словосполучень. Складання основ і слів поет провадить на ґрунті синтаксичних словосполучень і за наявними моделями внаслідок дії мовної аналогії [14, с. 7]. Перше слово неолексеми означає прикмету або особливість предмета чи явища,

названого другим: *Оглянься, чуєш стукіт в шибку-скельце* [18, с. 10] (*шибка-скельце* ← **шибка, скельце**); *Залюбна мрія в леті зупинилась. Твоя-моя злодійка-самота* [18, с. 12] (*злодійка-самота* ← **злодійка, самота**); *Ніч заповзлася взорити-прикласти До опівнічного сон-вітражу* [18, с. 125] (*сон-вітраж* ← **сон, вітраж**). У деяких неолексемах спостерігаємо поєднання антонімічних компонентів: *У шал-печаль ведуть твої зіниці* [18, с. 18] (*шал-печаль* ← **шал, печаль**); *У щасті-смутку, І не до мене сміх, і не мені* [18, с. 20] (*щастя-смуток* ← **щастя, смуток**).

Є й такі неологізми, при творенні яких автор використовує компоненти, синонімічно близькі за значенням (7 лексем: *жданья-жадання, злюб-злагода, освідчення-раї, життя-любов* та ін.): *І скільки ж це ти зібрався бути на цьому світі двоє троє життів-любови* [18, с. 21] (*життя-любов* ← **життя, любов**); *Твої губи від зваби ягідні, І терпкі від моїх. Не розшукують злюб-злагоди Між освідчень-раїв* [18, с. 48] (*злюб-злагода* ← **злюб, злагода**; *освідчення-раї* ← **освідчення, раї**); *Прийди до мене, викунай зіниці В моїх освідчень-любощів криниці* [17, с. 106] (*освідчення-любощі* ← **освідчення, любощі**).

Висновкуємо, що саме в словотворенні іменників великою мірою розкриті креативні можливості автора, відчуття системи мови, її національного колориту. Асоціативні озвучення невичерпні, слово грає всіма відтінками. П. Поліщук послуговується основними способами морфологічного словотвору, як-то: суфіксальний, префіксальний, безафіксний, префіксально-суфіксальний, основокладання з інтерфіксацією, основокладання з суфіксацією та основокладання з інтерфіксацією, суфіксацією та префіксацією. Для творення абстрактних іменників він використовує переважно типові для української мови суфікси -ин-, -ість-, -інн(я)-, -ниць-, -інь-, поєднуючи їх із нетиповими для цього словотвірного типу основами чи власними неолексемами. Утворюючи складні слова, поет найчастіше використовує іменникові, дієслівні, прикметникові та займенникові твірні основи, антонімічні та синонімічно близькі за значенням компоненти.

2.2.2. Специфіка словотворення прикметників. Прикметникові новотвори становлять значну кількість у лексичному багатстві поезії П. Поліщука, надаючи їй своєрідної експресивності. Засвідчено як прості, так і складні прикметники, які є досить нестандартними і з погляду семантики, і з погляду словотворення. У поезіях П. Поліщука функціуює 66 прикметників-новотворів. Серед них 29 простих та 37 складних неолексем. Найчастіше твірними для них стають дієслівні та прикметникові основи, незвичні в поєднанні з суфіксами та префіксами загальнономовного вживання.

У творчості П. Поліщука засвідчено прикметники, утворені за моделлю віддієслівного формотворення (ад'єктивовані дієприкметники), прикметники, утворені за дієприкметниковим типом та прикметники, утворені морфологічним та неморфологічними способами. Особливістю ідіостилю П. Поліщука є незвична манера творення авторських неологізмів, зокрема фіксуємо 40 прикметників, утворених за моделлю віддієслівного формотворення: *вщасливлений, надивлені, намовчані, одлюблена, обдощені, вжурений, вистиданий, задощений, затьохканий, наголюблений, надивлений, намовчаний, невстиданий, недодурілий, обснитий, перевилублений, перевтішений, перелюлений, перелялений, перестрашений, прожурений, усміяний*. Вони походять від дієслів, утворених різними способами: *вщасливлений* – п. ф. *вщасливити* ← *щасливий* – морф., преф.-суф.; *надивлені* – *надивитися* ← *дивитися* – морф., преф.; *намовчані* – *намовчатися* ← *мовчати* – морф., преф.-пост.; *обдощені* – *обдощити* ← *дощ* – морф., преф.-суф. Виділені неологізми, як-от: *недодурілий, обдощений* – це зразки формотворення: *обдощений* ← *обдощити* – утворено пасивний дієприкметник; *недодурілий* ← *недодуріти* утворено активний дієприкметник минулого часу. Відзначимо, що своєрідністю індивідуально-авторського формотворення є порушення правил, усталених у граматиці: поет утворює пасивні дієприкметники не тільки від основ перехідних дієслів (*вщасливити, одлюбити*), але й від неперехідних (*надивитися, намовчатися*).

Також помітні інколи відхилення від нормативних, загальноприйнятих моделей, наприклад, від *розблискотіти* письменник утворює прикметник *розблисклий* замість нормативного дієприкметника *розблискотілий*. Проте смисл словесно-художньої творчості полягає не у створенні якогось оригінального словесного вбрання, а у вираженні мовними знаками тих образів, у які художник вкладає свої думки, враження, переживання.

За дієприкметниковим типом утворено прикметник *нерозмайений* ← *не розмайати* – морф., преф.-суф. Також засвідчено один прикметник, утворений за допомогою префіксоїда напів-: *напівзадуманий* ← *задуманий*.

Складні прикметники (37 одиниць) П. Поліщук утворює від сурядних та підрядних словосполучень. Поява складних прикметників стимульована естетичними потребами, адже це один із засобів створення яскравих епітетів: *до теплих повних щедругубних руж, якась дивна весна, і пелюстки весільнобілі, і слова обдощені, і пахне жасмином, і тобою залюбини* [18, с. 40]

Найхарактернішим способом творення складних прикметників, що походять від підрядних словосполучень, є основоскладання із суфіксацією (чи інтерфіксацією), найчастіше від прикметниково-іменникових сполучень: *У грішнодушному світі* ((*грішнодушний* ← *грішна душа* – морф., основоскладання з суфіксацією та інтерфіксацією); *Брівоньки розлили Примарноцвітну любов по очах...* [18, с. 118] (*примарноцвітний* ← *примарний цвіт* – морф., основоскладання з суфіксацією та інтерфіксацією); *До теплих повних щедругубних руж В моїх довір-обманів білу скруту* [18, с. 114] (*щедругубний* ← *щедрі губи* – морф., основоскладання з суфіксацією та інтерфіксацією). За аналогією до загальномовних вживань письменник створює прикметникові новотвори *чистоокий, палкоокий* [18, с. 120], *зрадливоокий* [17, с. 61]; *безбожноокий* [18, с. 39], утворені основоскладанням з інтерфіксацією та нульовою суфіксацією. Зрідка складний прикметник поет мотивує дієслівними основами: *пахномлійний* ← *пахне млі^{ііе}* – морф., основоскладання з суфіксацією та інтерфіксацією.

Специфічним у складних прикметникових новотворах П. Поліщука є те, що слова можуть бути утворені за допомогою додавання суфікса до першої

частини складного слова: *сни крильноброві* (*крильнобровий* ← *брови наче крила* – морф., основоскладання з суфіксацією та інтерфіксацією). Прикметник *залюбноокий* [17, с. 128] утворений від дієслівного словосполучення *залюбити очі* за допомогою основоскладання з інтерфіксацією, суфіксацією першої твірної основи та нульовою суфіксацією другої – *залюбноокий*).

Засвідчено й неолексеми, утворені основоскладанням рівноправних частин з інтерфіксацією (21 неологізм – *фатально-жаский, беззахисно-дурний, відверто-глузливий, грішно-звabний, розговіло-розхристаний*): *І сховалося «так» загуби. Покотилось, як сон, як відкуп У фатально-жаскі загули...* [18, с. 82] (*фатально-жаский* ← *фатальний і жаский*; *Розум завжди беззахисно-дурний* [17, с. 114] (*беззахисно-дурний* ← *беззахисний і дурний*; *І їдуча печаль з-за тину. І відверто-глузливий вітер* [18, с. 82] (*відверто-глузливий* ← *відвертий і глузливий*; *Намалюю тебе – любовінь – Грішно-звabну, як майська ніч* [18, с. 60] (*грішно-звabний* ← *грішний і звabний*).

Засвідчено також основоскладання трьох основ з інтерфіксацією: *Зелено-сіро-синє божевілля. Осінньо-зимно-майський мрієпад* [17, с. 139] (*зелено-сіро-синє* ← *зелений, сірий, синій*; *осінньо-зимно-майський* ← *осінній, зимний, майський*).

П. Поліщук активно використовує для творення неолексем-прикметників словоскладання: *Таке журне-тяжке без тебе літо. Такий чужий-дурний без тебе я* [18, с. 50] (*журний-тяжкий* ← *журний і тяжкий*; *чужий-дурний* ← *чужий і дурний*).

У поезії трапляються складні прикметники, утворені неморфологічним лексико-синтаксичним способом (5 неологізми – *обманнозбуджений, закличноглумний, весільнобілий, чужоспійманий, люболоблений*), які є дуже милозвучними, емоційно-експресивними та доречними у віршах Петра Поліщука: *Крізь май тече Обманнозбуджене Освідчення незнане Твоїх очей* [18, с. 44] (*обманнозбуджений* ← *обманно збуджений*); *І сміх - закличноглумний – не стихав Під тихий плач задощених розведень* [18, с. 116] (*закличноглумний* ← *заклично глумний*); *якась дивна весна і пелюстки*

весільнобілі... [18, с. 117] (*весільнобілий* ← *весільно білий*); *Я тікаю від тебе у пісню Чужоспійману* [18, с. 42] (*чужоспійманий* ← *чужо спійманий*).

Отже, серед прикметникових новотворів П. Поліщука є прості та складні похідні, утворені як морфологічними (суфіксальний, префіксальний, префіксально-суфіксальний, основоскладання, основословоскладання з інтерфіксацією, основоскладання з інтерфіксацією та суфіксацією, основоскладання з нульовою суфіксацією та інтерфіксацією), так і неморфологічними (лексико-синтаксичним) та морфолого-синтаксичним (ад'єктивація) способами. Специфічними є неолексеми, утворені за допомогою додавання суфікса до першої твірної основи складного слова.

2.2.3. Специфіка словотворення дієслів. У творчості Петра Поліщука важливе місце посідає творення дієслів, яких в арсеналі письменника велика кількість (105 одиниць). Автор використовує прості та складні дієслова для увиразнення мовлення, експресивності вияву динамічної ознаки, емоційного відтворення дійсності.

Для творення простих дієслівних неолексем поет послуговується різними способами морфологічного словотворення, зокрема афіксацією.

1. Префіксальний (5 неологізмів – *присміятися, приснити, прижаріти, прицвісти, пристидатися*): *Присміюся, присню собі тебе. Втечу-зрадію* [18, с. 121] (*присміятися* ← *сміятися*; *приснити* ← *снити*); *Приллюся. Прижарію. Притужу* [18, с. 121] (*прижаріти* ← *жаріти*); *Пристидається май до любови, Пахномлійний жасмин прицвіте* [17, с. 147] (*пристидатися* ← *стидатися*; *прицвісти* ← *цвісти*).

2. Суфіксальний (2 неологізми – *щасливіти, журіти*): *Навчи мене без тебе щасливіти* [17, с. 137] (*щасливіти* ← *щасливий*); *Душа щозірки смутком ожива, Тобою дивиться, журіє, дише...* [18, с. 70] (*журіти* ← *жура*).

3. Префіксально-суфіксальний (11 неологізмів – *розкалинювати, ужасминювати, улистопадити, умайовіти* та ін.): *Розкалинюють вечір губами* [18, с. 14] (*розкалинювати* ← *калина*); *Ужасминюють ніч...* [18, с. 14] (*ужасминювати* ← *жасмин*); *Улистопадить осінь у тумани, Умайовіє долю у*

любов [17, с. 133] (улистопадити ← листопад; умайовіти ← май (з асемантемою -ов-)).

4. Префіксально-постфіксальний (7 неологізмів – *примовчатися, прижалітися, прилитися* та ін.): *Я без тебе туман лишень. Прижалійсь, примовчися, приспися* [18, с.102] (*примовчатися* ← мовчати; *прижалітися*← жаліти); *Приллюся. Прижарію. Притужу* [18, с. 121] (*прилитися* ← лити).

5. Суфіксально-постфіксальний (3 неолексеми – *пелюститися, жасминитися, щасливитися*): *Пелюститься. Хтось в камені лишається, хтось любиться* [18, с. 38] (*пелюститися* ← пелюстка); *Жасминиться. Моя душа біля твоєї гріється* [18, с. 38] (*жасминитися* ← жасмин); *Мені у душу май стікає, Мені – щасливиться* [18, с. 62] (*щасливитися* ← щасливий).

6. Префіксально-суфіксально-постфіксальний (15 неологізмів від іменникових основ – *приколінитися, пристогнутися, привеснитися, обнічитися, задівочитися, зочитись* та ін.): *Любоц зочилась* [18, с. 32] (*зочитись* ← очі); *Погляд Любов'ю обнічився* [18, с. 46] (*обнічитися*← ніч); *До жовтого листя хочеться Привеснитися Любов'ю* [18, с. 64] (*привеснитися* ← весна); *Приколінься. Я на вушко шепчу тобі* [18, с. 102] (*приколінитися* ← коліно) та 1 – від дієслівної: *Жити, щоб залюблюватись, І любити, щоб любити* [17, с. 101] (*залюблюватись* ← любити).

Складні дієслова (59 неолексем – *сміятися-мовчати-загравати, загадуватися-вгадуватися-хотітися, доцитися-цвітопахнутися-пелюститися, чекатися-жасминитися-дурітися, просити-жебрати, вмовити-підказати, впасти-пролетіти, жасминолюбитися, цвітопахнутися, любноочитися, застидноквітитися, замедогубитися, загарноочитися* та ін.). П. Поліщук утворює за допомогою словоскладання, основоскладання з афіксацією. Причому поєднання основ і афіксів своєрідне.

1. Словоскладання відбувається шляхом об'єднання в одне слово трьох чи двох дієслів чи то близьких, чи то протилежних за значенням, що уможлиблює вираження спектру складних емоцій закоханої людини. У поезіях двох збірок засвідчено 40 таких неолексем: *Невміло-стидливі, непевні, Сміються-*

мовчать-заграють [17, с. 59]; *Загадується-вгадується-хочеться*. Від поглядів смеркання *любноочиться* [18, с. 38]; *Прицілуйте-присніть-призрішіть* [17, с. 123]; *Доцититься-цвітопахнеться-пелюститься*. Хтось в камені лишається, хтось любиться [18, с. 38]; *Чекається-жасминиться-дуріється*. Моя душа біля твоєї гріється [18, с. 38]; *Голодний холодний старий здурілий просить-жебрає* [18, с. 39]; *У день без тебе. Йти зі мною красти Квітки любови*. *Вмовлю-підкажу* [18, с. 125]; *Бо над літами впала-пролетіла Остання зірка*. *Спалах*. Сум. Любов [41, с. 36]; *Нашепочу-намрію*. *Притулюю...* *Наймій мене поводитирем до маю* [18, с. 87]; *На сміх. На глум. На грішну мить хоча б Підшепочись-приснися гон-губами* [18, с. 122]; *То гасло, то спалахувало-мріло, І в блисках мріянь-поривань...* [17, с. 135]; *До осені, в самотній листопад Освідчитись-встидатись невпопад* [18, с. 126]; *На Вашому тілі губами вночі Пишу-вимальовую* *любоців щастя* [17, с. 125].

2. Основоскладання з інтерфіксацією (1 неолексема): *Жасминолюбитесья*. *Присмерковіє*. *Вмирає день*. *Рождаяються світи* [18, с. 88] (*жасминолюбитися* ← *жасмин, любитися*).

3. Основоскладання з інтерфіксацією та постфіксацією (1 неолексема): *Цвітопахнеться*. *Хтось в камені лишається, хтось любиться* [18, с. 38] (*цвітопахнутися* ← *цвіт пахнути*).

4. Основоскладання з інтерфіксацією, суфіксацією та постфіксацією (2 неолексеми – *любноочитися* *присмеркоочитися*): *Від поглядів смеркання любноочиться* [18, с. 38] (*любноочитися* ← *любі очі*).

5. Основоскладання з інтерфіксацією, префіксацією, суфіксацією і постфіксацією (3 неолексеми): *Застидноквітилися жалі* [18, с. 34] (*застидноквітитися* ← *стидний квіт*); *Замедогубились гілки бузкові* [18, с. 110] (*замедогубитися* ← *мед губи*); *Загарноочилися вечори* [18, с. 110] (*загарноочитися* ← *гарні очі*).

Засвідчено такою одне дієслово-неологізм, утворене неморфологічним лексико-синтаксичним способом: *Гукніть мене в зрадливооку осінь*. *Зірвати квітку «згадуй-не-забудь»* [17, с. 61] (*згадуй-не-забудь* ← *згадуй, не забудь*).

Висновкуємо, що проаналізовані дієслівні неолексеми Петра Поліщука утворені своєрідно: здебільшого це словоскладання, рідше основоскладання з інтерфіксацією, основоскладання з афіксацією й інтерфіксацією. Найпродуктивнішим і специфічним для поета є словоскладання 3-2 дієслів, що дає змогу виразити складні почуття. Серед таких утворень фіксуємо композити із трьох дієслів (10). Найбільша кількість складних дієслів утворена поєднанням близьких чи протилежних за значенням слів (30). Відзначаємо неординарність поета в деривації складних дієслів, яких загалом в українській мові небагато. Індивідуально-авторські складні дієслівні неолексеми П. Поліщука збагачені додатковим змістом шляхом незвичного поєднання афіксів та основ.

2.2.4. Специфіка словотворення прислівників та займенників.

Прислівникове та займенникове словотворення в поезії П. Поліщука представлене вузько. Проте ці новотвори мають значне емоційне навантаження в поетичних рядках, адже містять неабияку експресію та функціональну значущість.

Важливе місце у творчості П. Поліщука посідає творення прислівників, яких у творчому доробку письменника фіксуємо 36 одиниць. Спостерігаємо як прості, так і складні прислівники, які є своєрідними і щодо словотворення, і з погляду лексичного значення. Серед них 6 простих прислівників та 30 складних неолексем. Прості прислівники утворені морфологічним способом з афіксацією (префіксальним та суфіксальним способами): *невідшало* [18, с. 44], *безлюбно* [17, с. 47], *люблено* [17, с. 15], *невідшало* [18, с. 44], *недобайдужено* [18, с. 44], *обожеволено* [18, с. 44], *розпробайдуже* [18, с. 140] (позначає ступінь вияву, суб'єктивну оцінку). Складні прислівники П. Поліщук утворює за допомогою словоскладання: *Безтямно-щасно*, *більно-необачно*, *Залюблено-розгублено впустив Тебе у душу* [18, с. 56].

У двох збірках П. Поліщука зафіксовано 3 неолексеми-займенники, які поет утворює за допомогою словоскладання: *Вона йому – здалеки – печаль Його-моя любов озолотила* [18, с. 162] (*його-моя* ← *його, моя*); *Зраджую тебе-*

себе у тім жасміні [18, с. 101] (*тебе-себе* ← **тебе, себе**). *Твоя-моя* злодійка самота [18, с. 12] (*твоя-моя* ← **твоя, моя**).

Отже, неологізми-прислівники й займенникові неолексеми належать до малопродуктивних утворень. Здебільшого це складні одиниці, утворені поєднанням 2 близьких чи протилежних за значенням слів, що надають поезії додаткової експресії.

Висновки до другого розділу

П. Поліщук – неординарна мовна особистість, яка збагачує рідну мову новотворами, що органічно вписуються в її структуру. За допомогою індивідуально-авторських іменників, прикметників, дієслів, прислівників, займенників П. Поліщук передає складні почуття й переживання, авторське сприйняття предметів, явищ, докільля. Серед okazіоналізмів переважають іменники, прикметники, дієслова, утворені переважно морфологічним способом словотворення (чиста та змішана афіксація, складання, складання із афіксацією, словоскладання). Периферію okazіональної деривації поета становлять прислівники, утворені зрідка шляхом афіксації та переважно словоскладанням, і складні займенники. Неморфологічне словотворення представлене лексико-синтаксичним способом, за допомогою якого поет утворив 4 прикметники та 1 дієслово (див. додаток 3).

Вирізнявальною особливістю мовотворчості П. Поліщука є складні іменники, прикметники, дієслова, прислівники і навіть займенники, які стають логічними заміниками словосполучень, порівняльних зворотів і навіть речень. Вони мають порівняно з простими більшу експресивність, пізнавально-якісну силу, значну понятійну й естетичну місткість. Неолексеми П. Поліщука збагачують авторську мову, формують її індивідуальність, надають віршам додаткової семантики, а з нею й емоційності, образності, їх вжито для експресивізації вислову, що реалізує задум письменника.

ВИСНОВКИ

Творчий внесок П. Поліщука в українську літературу є дійсно значущим та важливим, а багатство його неологізмів надзвичайно оригінальне. Вони складають велику частину лексики збірок віршів «Май... «Софіївка»...Жасмин...» та «С'est l'amour» («Любов») (425 неолексем); є дуже своєрідними як з погляду семантики, так і щодо словотвору. За частиномовною належністю це переважно 4 центральні лексико-граматичні класи: іменники (204 лексеми), прикметники (66 лексем), дієслова (105 лексем), прислівники (36 лексем), зрідка трапляються займенникові неолексеми (3 одиниці). Репрезентуємо частиномовну належність неологізмів, їхнє кількісне співвідношення у вигляді діаграми 1 у додатку 2.

За кількісними підрахунками, у поезіях П. Поліщука найбільше іменникових, дієслівних та прикметникових новотворів. Так, на 10 сторінках збірки віршів П. Поліщука «Май... «Софіївка»...Жасмин» засвідчено 43 неолексеми серед 304 загальноживаних лексем (діаграма 2 у додатку 2), тобто 14 %.

Способи okazіонального словотворення П. Поліщука представлено в таблиці 1 (додаток 3). Найширше поет використовує іменникове словотворення, де великою мірою розкриті його креативні можливості, відчуття системи мови, її національного колориту. Найбільш продуктивний суфіксальний спосіб: засвідчено 43 одиниці, що походять від іменникових та дієслівних твірних основ, утворені за допомогою словотворчих суфіксів -інь, -ість, -ин-, -ниц(я), -енн(я), -інн(я). Виявлено оригінальні новотвори від ад'єктивованих дієприкметників. Префіксальний спосіб творення індивідуально-авторських неологізмів П. Поліщука є малопродуктивним. Засвідчено 24 лексеми, утворені за допомогою префіксів від іменникових і дієслівних твірних основ. Безафіксним способом поет створює оригінальні похідні від його дієслів-неолексем. Досить продуктивний в індивідуально-авторській картині світу П. Поліщукам префіксально-суфіксальний спосіб творення іменників, засвідчено 32 похідні. Серед них утворені за допомогою оригінальних

конфіксів *не-...-ин-, при-...-ин-, поза-..-с-, за-...-т-* від дієслівних, іменникових та прикметникових твірних основ. У збірках поета засвідчено 74 одиниці, утворені складанням основ, основоскладанням із інтерфіксацією та суфіксацією, юкстапозити. Поширеним способом творення нових слів є основоскладання з інтерфіксацією, основоскладання із суфіксацією та інтерфіксацією. Особливістю цього різновиду складання в П. Поліщука є те, що суфіксацією ускладнено не лише другу, але й першу основу композита. Зрідка в поезіях трапляються похідні, утворені шляхом основоскладання з інтерфіксацією, суфіксацією та префіксацією. Автор широкого використовує прикладки. Перше слово неолексеми означає прикмету або особливість предмета чи явища, названого другим. У деяких неолексемах спостерігаємо поєднання синонімічних чи антонімічних компонентів.

Помітне місце в лексичному багатстві поезії П. Поліщука становлять прикметникові новотвори, зокрема засвідчено 66 okazіоналізмів. Серед них 29 простих неолексем-прикметників, 37 складних. У поезіях виявлено 40 ад'єктивованих дієприкметників, утворених за моделлю віддієслівного формотворення та прикметники, утворені за дієприкметниковим типом.

Найхарактернішим способом творення складних прикметників, що походять від підрядних словосполучень, є основоскладання із суфіксацією (матеріально вираженою чи нульовою) та інтерфіксацією. Специфічним у складних прикметникових новотворах П. Поліщука є те, що слово може бути утворене за допомогою додавання суфікса до першої частини складного слова. Простежуємо й основоскладання рівноправних частин. П. Поліщук активно використовує для творення неолексем словоскладання. Дуже милозвучні, емоційно-експресивні та доречні у віршах поета складні прикметники, утворені неморфологічним лексико-синтаксичним способом.

У творчому арсеналі П. Поліщука важливе місце посідає велика кількість нових дієслів (105 одиниць). Для творення простих дієслівних новотворів автор послуговується такими способами морфологічного словотворення, як префіксальний, суфіксальний, префіксально-суфіксальний, префіксально-

постфіксальний, суфіксально-постфіксальний, префіксально-суфіксально-постфіксальний.

Складні дієслова (59 неолексем) П. Поліщук утворює найчастіше за допомогою словоскладання, основоскладання з інтерфіксацією та постфіксацією, основоскладання з інтерфіксацією, суфіксацією та постфіксацією, основоскладання з інтерфіксацією, префіксацією, суфіксацією і постфіксацією. Словотворення дієслів-неологізмів також представлено лексико-синтаксичним способом. Відзначаємо неординарність поета в деривації складних дієслів, яких загалом в українській мові небагато. Індивідуально-авторські складні дієслівні неолексеми П. Поліщука збагачені додатковим змістом шляхом незвичного поєднання афіксів та основ.

Прислівникове словотворення в поезії П. Поліщука менш продуктивне: засвідчено 36 одиниць, серед яких 6 простих прислівників та 30 складних. Прості прислівники утворені морфологічним способом, зокрема шляхом префіксації та суфіксації. Складні прислівники П. Поліщук утворює за допомогою словоскладання. У збірках поета зафіксували лише 3 неолексеми-займенники, утворені словоскладанням.

Отже, мовотворчість П. Поліщука багатогранна, його іменникові, прикметникові дієслівні, прислівникові та займенникові новотвори є неоціненним скарбом. Це експресивні, нестандартні щодо творення слова, які виникають з потреби назвати складні почуття чи поняття, надати їм емотивної забарвленості, образності. Авторські неолексеми відрізняють особливості творення, функціонування, відтінок авторської креативності та смислового навантаження.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Білодід І. К. Золота арфа українського слова / І. К. Білодід // Мовознавство. – 1986 – №4 – С. 51 – 55.
2. Богуцька Г., Регушевський Є., Разумейко М. Авторські неологізми у творах Олеся Гончара // Культура слова. – Вип. 51. – К., 1998. – С. 24–30.
3. Ващенко В. С. Стилiстичнi явища в українській мові / В. С. Ващенко. – Харків, 1958. – 225 с.
4. Галаєва О. «...с'est L'amou» Петра Полiщука: [про творчiсть Петра Полiщука] / О. Галаєва // Галаєва О. Магiя образного слова : дослiдж. творч. письменникiв Черкащини / О. Галаєва. – Черкаси, 2012. – С. 58–62.
5. Герман В. В. Дiєслiвнi словотвiрнi моделi авторських неологiзмiв у сучаснiй поезiї / В. В. Герман // Система i структура схiднослов'янських мов. – К. : Вища школа, 1998. – С. 171–175.
6. Дюндик О. Лексикон у формуваннi iдiостилю Євгена Пашковського [Текст] : автореферат... канд. фiлологiчних наук, спец.: 10.02.01 – українська мова / О. А. Дюндик. — К. : Ін-т української мови, 2015. – 19 с.
7. Єрмоленко С. Нариси з української словесностi (стилістика та культура мови). – К. : Довiра, 1999. – 416 с.
8. Єрмоленко С. Мова i українознавчий свiтогляд: Монографiя. – К. : НДІУ, 2007. – 444 с.
9. Жижома О. О. Прикметники-новотвори у сучасному поетичному мовленнi / О. О. Жижома // Схiднослов'янська фiлологiя : збiрник наукових праць. – Мовознавство. – Горлiвка, 2006. – Вип. VII – С. 192–203.
10. Жовтобрюх М. А., Кулик Б. М. Курс Сучасної української лiтературної мови Частина I (видання четверте). – К. : Вища школа, 1972. – 401 с.
11. Кислюк Л. Узуальне й оказiональне в авторських новотворах категорiї назв особи / Л. Кислюк // Мовознавчий вiсник. – 2012. – Вип. 14–15. – С. 56–61.

12. Клименко Н. Ф., Карпіловська Є. А., Кислюк Л. П. Динамічні процеси в сучасному українському лексиконі / Н. Ф. Клименко, Є. А. Карпіловська, Л. П. Кислюк / Національна академія наук України Інституту мовознавства ім. О. О. Потебні. – К., 2008. – 335 с.
13. Мацько Л. І., Сидоренко О. М., Мацько О. М. Стилїстика української мови / Л. І. Мацько, О. М. Сидоренко, О. М. Мацько – К. : Вища школа, 2003. – С. 398–401.
14. Німчук В. В. Класичне віршування сучасного поета // Полїщук П. *C'est l'amour : трїолети, верлібри*. – С. 5–10.
15. Полїщук В. Класично різьблена строфа. Петро Полїщук // Полїщук В. *Під прапором неба*. – Черкаси, 2000. – С. 123–128.
16. Полїщук В. Поети Черкащини // Полїщук В. *Під прапором неба*. – Черкаси. – 2000. – С. 5–128.
17. Полїщук П. *C'est l'amour : трїолети, верлібри* / П. Полїщук. – Умань : ПП Жовтий О. О., 2008. – 152 с.
18. Полїщук П. МАЙ... «Софїївка» ... ЖАСМИН : поезїї / П. Полїщук. – Умань : ПП Жовтий О. О., 2006. – 176 с.
19. Селїванова О. Сучасна лїнгвостилїстика: термїнологїчна енциклопедїя. – Полтава: Довкїлля. – К., 2006. – 71 с.
20. Сологуб Н. Індивїдуальний стиль Олеся Гончара (мовний аспект) [Текст] : дис... д–ра філол. наук: 10.02.02 / Сологуб Надїя Миколаївна; НАН України, Ін–т мовознав. ім. О. О. Потебні. – К., 1994. – 284 с.
21. Сологуб Н. Мовний портрет Яра Славутича [Текст] / Н. М. Сологуб. – К. : Днїпро ; Вінніпег : Українська Вільна Академїя Наук, 1999. – 152 с.
22. Сучасна українська лїтературна мова: пїдручник / [М. Я. Плющ, С. П. Бевзенко, Н. Я. Грипас та ін.] ; за ред. М. Я. Плющ. – 4 –те вид., стер. – К. : Вища школа, 2003. – 430 с.
23. Тимошенко Ю. В. Чуттїв немїряний свїт / Ю. В. Тимошенко // Коваленко В. М. *Трунок Сварожого рога*. – Черкаси : Брама, 2002. – С. 5–10.

24. Тищенко О. Нові й актуалізовані слова та значення у контексті сучасних неословників / О. Тищенко // Українська мова – 2011. – № 1. – С. 55–68.
25. Ткаченко С. Уманський рондельєро (Уманський поет Петро Поліщук) / С. Ткаченко // Дзвін. – 2012. – №7. – С. 133–135.
26. Турчак О. М. Оказіоналізми у мові української преси 90-х років ХХ століття : автореферат дис. канд. філол. наук : 10. 02. 01 / О. М. Турчак; Дніпропетровський національний університет. – Дніпропетровськ, 2005. – 35 с.
27. Турчак О. М. Оказіоналізми як об'єкт лінгвістичного дослідження / О. М. Турчак // Українська мова. – 2004. – № 2. – С. 47–55.
28. Фролова К. Розвиток образної свідомості в українській радянській ліриці / К. П. Фролова. – Дніпропетровськ, 1970. – 315 с.
29. Шелест В. Образні асоціації в поезії Петра Поліщука / В. Шелест // Дивослово. – 1994. – № 2. – С. 11–15.

ДОДАТКИ*Додаток 1***Індекс неологізмів Петра Поліщука**

- Безбожноокий [17, с. 39]
Безвірник [18, с. 94]
Беззахисно-дурний [17, с. 114]
Безклопоття [17, с. 73]
Безлюбно [17, с. 47]
Безсвіт-безчасся [17, с. 46]
Безтямно-жасно [18, с. 56]
Безтямно-залюблено [18, с. 172]
Білогілля [17, с. 139]
Біложасминитися [18, с. 133]
Білозалюблено [18, с. 44]
Білопам'ять [17, с. 139]
Білосвіття [17, с. 130]
Білоцвітини [17, с. 130]
Більність [18, с. 116]
Більно-необачно [18, с. 56]
Боляче-лунко [17, с. 77]
Бродити-шукати [18, с. 37]
Бузково-смуток [18, с. 114]
Бузково-стидно [18, с. 58]
Бузколист [18, с. 32]
Бути-жити [17, с. 137]

Величезно-манюне [17, с. 56]
Весільнобілий [18, с. 117]
Веснити [17, с. 19]
Вести-тримати [18, с. 92]
Вжурений [18, с. 64]
Вжурини [17, с. 13]
Взорити-прикласти [18, с. 125]
Вигадка-спіраль [18, с. 65]
Вилюб [18, с. 132]
Вилюблений [17, с. 103]
Вилюблення-раї [18, с. 123]
Вимріяння-кличання [18, с. 160]
Висохло-вмоклий [17, с. 13]
Виспівини [18, с. 174]
Вистиданий [17, с. 103]
Відверто-глузливий [18, с. 82]
Відданий-вірний [17, с. 79]
Вії-зіниці [17, с. 89]
Віра-недовіра [18, с. 142]
Вірш-мережка [18, с. 32]
Вірш-молитва [18, с. 151]
Віршожурнопад [17, с. 75]
Віхола-стужа [18, с. 114]
Влюбини [17, с. 13]
Вмовити-підказати [18, с. 124]

Вмріятись [17, с. 47]
Ворожка-мавка [18, с. 130]
Впасти-пролетіти [18, с. 26]
Втекти-зрадіти [18, с. 121]
Вцілувати-заплести [18, с. 128]
Вцілуватися [17, с. 145]
Гіркосміх [17, с. 73]
Голублення [17, с. 123]
Горіти-летіти [18, с. 174]
Гріх-любов [17, с. 64]
Гріхоголосся [17, с. 111]
Гріхоград [17, с. 139]
Гріходушний [18, с. 19]
Гріхожар [18, с. 16]
Гріхонамисто [18, с. 32]
Гріхопільма [18, с. 112]
Гріхочари [18, с. 129]
Грішно-звabний [18, с. 60]
Грішнокрилий [18, с. 138]
Губи-черешні [18, с. 102]
Гуляка-місяць [18, с. 122]
Джерело-струмочок [18, с. 132]
Дива-очиська [18, с. 172]
Дивитись-надивлятися [18, с. 97]
Дивитися-тулитися [18, с. 106]

Довго-тяжко-злюбно [18, с. 52]
Довіра-обман [18, с. 114]
Дотики-хотіння [18, с. 124]
Доторкнутись-прикипіти [17, с. 83]
Дошитися-цвітопахнутися-пелюститися [18, с. 38]
Дощі-жалі [18, с. 118]
Дощі-плачі [18, с. 150]
Душа-мрія [18, с. 110]
Душі-статуї [18, с. 119]
Епілоги-зміст-передмови [17, с. 133]
Жально-сумно-гарно [17, с. 55]
Жасмин-біда [18, с. 36]
Жасминниця [18, с. 62]
Жасминолюби [17, с. 127]
Жасминолюбитися [18, с. 88]
Жасминолюбний [17, с. 106]
Жасмин-слова [18, с. 133]
Ждання-жадання [18, с. 114]
Ждано-страдно [18, с. 133]
Жити-брести [18, с. 36]
Життя-любов [18, с. 21]
Життя-любов-одна-друга [18, с. 11]
Жовтодень [17, с. 113]
Жовтодоля [17, с. 99]
Жовтодощ [17, с. 99]

Жовтопад-вогонь [17, с. 81]
Жовтосміх [17, с. 113]
Жура-печаль [18, с. 118]
Журба-розлука [18, с. 76]
Журіти [18, с. 70]
Журний-тяжкий [18, с. 50]
Журножасминно [18, с. 44]
Заблудини [18, с. 138]
Заблудити-знайти [17, с. 87]
Забожитися [18, с. 94]
Заводити-дурити [18, с. 138]
Загадка-сон [18, с. 16]
Загадковіропад [17, с. 104]
Загадуватися-вгадуватися-хотітися [18, с. 38]
Загарноочитись [18, с. 110]
Загули-радощі [18, с. 131]
Загулялість [18, с. 129]
Задавацький [17, с. 21]
Задихатись-марити [18, с. 26]
Задівочитися [18, с. 32]
Задощений [17, с. 39]
Задурілий [17, с. 85]
Зажурень [17, с. 83]
Закличноглумний [18, с. 116]
Залюбини [17, с. 131]

Залюбини-розлюбини [18, с. 73]
Залюблення-зажурення-самотність [17, с. 119]
Залюблено-розгублено [18, с. 56]
Залюблюватися [17, с. 101]
Залюбний [18, с. 12]
Залюбноокий [17, с. 128]
Замайовіти [18, с. 56]
Замедогубитись [18, с. 110]
Замолодитися-зашаліти [18, с. 80]
Заобіймати [17, с. 87]
Запоночітись-зайнятись [18, с. 122]
Запоптано-більний [17, с. 13]
Запросини [17, с. 15]
Засвіття [18, с. 110]
Заспівини [18, с. 116]
Застидноквітитися [18, с. 34]
Затьохканий [18, с. 146]
Затьохкати-задихнутися [18, с. 90]
Зваба-згуба [17, с. 67]
Звабини [18, с. 120]
Звабодень [17, с. 109]
Зваболюблення [17, с. 110]
Згадка-вистава [17, с. 97]
Згадка-свіча [18, с. 56]
Згадувати-не-забувати [17, с. 61]

Згода-мовчання [17, с. 117]
Здивовано-розгублено [18, с. 170]
Здурілість [18, с. 114]
Здуріти-замолодіти [18, с. 162]
Зелен-марево [18, с. 68]
Зелено-сіро-синій [17, с. 139]
Зізнання-моління-божіння [18, с. 8]
Зійтися-зарадіти-засміятися [18, с. 12]
Зірнолюбини [18, с. 92]
Зірнолюбно [18, с. 22]
Зірнолюбно-світлий [17, с. 137]
Злодійка-самота [18, с. 12]
Злюб [18, с. 14]
Злюбень-бог [17, с. 133]
Злюб-злагода [18, с. 48]
Злюбити [17, с. 79]
Злюбитись-збутись [18, с. 18]
Злюбитися [18, с. 19]
Злюб-роман [18, с. 18]
Знайти-спіткати [18, с. 131]
Знак-лист [18, с. 130]
Зочитися [18, с. 32]
Зрадити-розіпнути [17, с. 79]
Зрадливоокий [17, с. 61]
Зустрітися-притулитися-прибитися [18, с. 12]

Зцілувати [18, с. 112]
Каблучки-примари [18, с. 146]
Квітопогляд [18, с. 14]
Квітошал [18, с. 112]
Клечання [18, с. 121]
Кохатися-любуватися [18, с. 130]
Крайнеба [18, с. 92]
Крильнобровий [18, с. 14]
Ладоладиний [17, с. 95]
Листопад-пора [17, с. 107]
Літа-вокзали [17, с. 47]
Любитися-клянутися-зраджувати [18, с. 9]
Любіти-самотніти [18, с. 112]
Люблення [18, с. 102]
Люблено [17, с. 15]
Любніжність [17, с. 109]
Любноочитися [18, с. 38]
Любов-жура [18, с. 154]
Любовіння [18, с. 120]
Любовінь [18, с. 60]
Любов-листопади-вуста [17, с. 97]
Любов-май [17, с. 59]
Любов-перелюби [17, с. 56]
Любов-роман [17, с. 39]
Любов-самотність [18, с. 91]

Любовтіха [17, с. 121]
Любов-туга [18, с. 56]
Любов-чекання [18, с. 91]
Любо-гірко [18, с. 88]
Люболюблений [17, с. 95]
Любоюння [18, с. 124]
Люброса [18, с. 131]
Май-листопад [18, с. 115]
Май-рай [18, с. 76]
Майсвіт [18, с. 146]
Майськолюбно [18, с. 118]
Мед-вино [18, с. 102]
Межизлюбини [17, с. 141]
Межовіти [17, с. 43]
Мимосвіття [17, с. 70]
Міжстидання [17, с. 141]
Мовчати-дивитися [17, с. 89]
Молити-просити [18, с. 20]
Мрієпад [17, с. 139]
Мрія-мережа [18, с. 124]
Мрія-надія-чекання [17, с. 46]
Мріяння-поривання [17, с. 135]
Мрія-стан [18, с. 136]
Мріяти-блудити [18, с. 104]
Наголублений [17, с. 63]

Надивлений [18, с. 118]
Надія-клопіт [17, с. 107]
Найжасминніший [17, с. 118]
Намовчаний [18, с. 118]
Націлований [17, с. 63]
Нашепотіти-намріяти [17, с. 87]
Невжасминений [18, с. 55]
Невидощений [18, с. 162]
Невспівано-клично [18, с. 133]
Невідзоріло-спрагло [18, с. 133]
Невідмаїло-вдячно [18, с. 170]
Невідшаліло [18, с. 44]
Невміло-ніжно [18, с. 118]
Невміло-стидливий [17, с. 59]
Невстиданий [17, с. 123]
Невтоленість [18, с. 121]
Невчасно-гарно [17, с. 139]
Недобайдужено [18, с. 44]
Недовтікалість [18, с. 108]
Недодурілий [17, с. 12]
Недодурілий [18, с. 55]
Недолюбини [17, с. 117]
Недолюблення [17, с. 81]
Недоспіви [17, с. 115]
Недострічалість [18, с. 108]

Недоціловини [18, с. 54]
Неприголублений [18, с. 56]
Нерозгадано-тісно [18, с. 42]
Нерозлюбини [18, с. 52]
Ніч-ніж [18, с. 66]
Ніч-світ [18, с. 132]
Обдуріти [18, с. 112]
Обжовтіло-обсіяний [17, с. 37]
Обмани-мрії [18, с. 174]
Обмани-страсти [18, с. 131]
Обман-міраж [18, с. 124]
Обманозбуджений [18, с. 44]
Обман-роман [18, с. 40]
Обнічитися [18, с. 46]
Обожеволено [18, с. 44]
Обрадітися [17, с. 67]
Обрадітися-обзеленоочитися [17, с. 83]
Обсамітнюватись [18, с. 52]
Обснитий [17, с. 122]
Оглянутись-вернутись [18, с. 20]
Одбадужено-злий [17, с. 23]
Одинокість [17, с. 17]
Одлітини [18, с. 50]
Освідчення-любощі [18, с. 106]
Освідчення-рай [18, с. 48]

Освідчитися-встидатися [18, с. 126]
Осінньобровий [17, с. 13]
Осінньо-зимно-майський [17, с. 139]
Оспалий [17, с. 39]
Падолист [17, с. 15]
Падослово [17, с. 85]
Парубоцьки-бравий [18, с. 126]
Пахномлійний [17, с. 147]
Пелюстка-зірка [18, с. 130]
Пелюстки-вуста [18, с. 102]
Перволюб-жовтодош [17, с. 65]
Переблудини [17, с. 117]
Перевилюблений [17, с. 21]
Перевтішений [17, с. 129]
Перегуляно-неспинно [18, с. 112]
Передзим'я [17, с. 106]
Передурітися [18, с. 66]
Перезгадувано [17, с. 128]
Перелік-страх [18, с. 131]
Перелюбини [18, с. 105]
Перелюлений [17, с. 95]
Перелялений [17, с. 95]
Переманювати-переваблювати-переносити [17, с. 99]
Переметини [18, с. 105]
Перепросини [18, с. 66]

Перестидатися [17, с. 70]
Перестрашений [17, с. 21]
Перецвітини [18, с. 105]
Пестити-бавити [18, с. 123]
Пестити-вабити [18, с. 134]
Пестити-гладити [18, с. 172]
Печаль-вино [18, с. 20]
Писати-вимальовувати [17, с. 125]
Підшепотітися-приснитися [18, с. 122]
Підшепотітися-приснитися [18, с. 134]
Післязимно [18, с. 118]
Пісня-хід [17, с. 89]
Плачі-пісні [18, с. 160]
Повернутися-забігти [18, с. 121]
Погляд-дотик [18, с. 57]
Позалюбний [18, с. 88]
Позачасся [18, с. 110]
Позбутися-зрадити [17, с. 65]
Полюб'я [17, с. 32]
Поразка-звитяга [17, с. 29]
Поцілунки-дотики-стидання [18, с. 112]
Привеснитися [18, с. 64]
Приворожини [18, с. 53]
Приголубини [18, с. 53]
Прижалітися [18, с. 102]

Прижаріти [18, с. 121]
Прижасминювати [18, с. 115]
Прийдешній-нинішній [17, с. 43]
Прийти-привесніти [17, с. 115]
Приколінитися [18, с. 102]
Прилитися [18, с. 121]
Прилюбини-жадання [18, с. 121]
Прилюбитися [18, с. 102]
Прилюблювати [18, с. 115]
Прилюбний [18, с. 28]
Примарноцвітний [18, с. 118]
Примовчатися [18, с. 102]
Присмерковіти [18, с. 88]
Присмеркоочитися [17, с. 107]
Присміятися [18, с. 102]
Приспатися [18, с. 102]
Пристидатися [17, с. 147]
Пристогнатися [18, с. 102]
Притулитись-промовити [18, с. 26]
Прицвісти [17, с. 147]
Прицілувати-приспати-пригрішити [17, с. 123]
Прицілуватися [18, с. 102]
Пришепотіти [18, с. 115]
Пришіптуватися [18, с. 70]
Прожурений [18, с. 78]

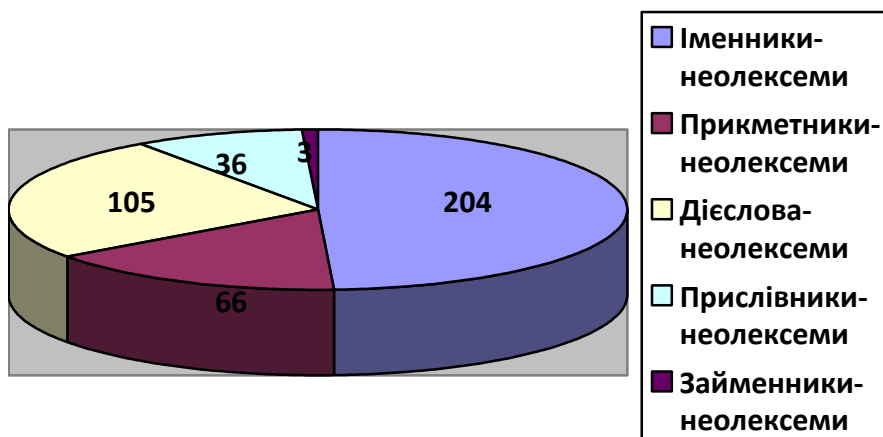
Прокинутися-впасти [18, с. 124]
Просити-жебрати [18, с. 39]
Прощання-відмова [17, с. 147]
Радісно-невлад [17, с. 139]
Радісно-розпачно [18, с. 56]
Радітися-цілуватися-кохатися [18, с. 38]
Райдуга-грім [18, с. 16]
Розговіло-розхристаний [17, с. 57]
Розгубленість-розлюбленість [18, с. 152]
Розгублено-щасно [17, с. 37]
Розгульно-невчасний [17, с. 125]
Розкалинювати [18, с. 14]
Розпробайдуже [18, с. 140]
Самонікогонелюбство [18, с. 58]
Свічіння-журіння [17, с. 145]
Себелюбці [18, с. 13]
Слід-межа [18, с. 142]
Словослідопад [17, с. 108]
Сміх-обман [18, с. 24]
Сміятися-мовчати-загравати [17, с. 59]
Смутколистопад [17, с. 39]
Сни-зітхання [18, с. 104]
Сніговисумлений [17, с. 141]
Сон-бузок [18, с. 40]
Сон-вітраж [18, с. 124]

Сон-губи [18, с. 123]
Сон-губи [18, с. 134]
Сон-дурман [18, с. 146]
Сонет-пелюсток [18, с. 144]
Сон-позачася [17, с. 125]
Сором-гвалт [17, с. 29]
Спалахувати-мріти [17, с. 135]
Спів-перестук [17, с. 89]
Спогади-свічі [17, с. 37]
Стидножалійно [18, с. 44]
Страшно-гарно [18, с. 88]
Сумніви-вагання [18, с. 121]
Тайнолюбство [18, с. 14]
Тайношепоти [18, с. 14]
Тепло-світло [18, с. 39]
Тривога-празник [17, с. 25]
Туга-любов-ніжність [18, с. 53]
Тужно-буденно [18, с. 70]
Тулитися-молитися [18, с. 112]
Ужасминювати [18, с. 14]
Улистопадити [17, с. 133]
Умайовіти [17, с. 133]
Упасти-залетіти [18, с. 162]
Усміхнено-звабливий [18, с. 129]
Усміяний [18, с. 76]

Фатально-жаский [18, с. 82]
Хліб-до-хліба [18, с. 39]
Хміль-солодкість [17, с. 119]
Чекання-одбирання [18, с. 123]
Чекатися-жасминитися-дурітися [18, с. 38]
Чужий-дурний [18, с. 50]
Чужоспійманий [18, с. 42]
Шал-печаль [18, с. 18]
Шепіт-крик [18, с. 34]
Шепіт-плюскіт [18, с. 124]
Шибка-скельце [18, с. 10]
Щасливитися [18, с. 62]
Щасливіння [17, с. 145]
Щасливіти [17, с. 137]
Щасливо-перволюбно [17, с. 19]
Щасливо-самотньо [18, с. 17]
Щасливоцвіття [18, с. 36]
Щастя-жаль [17, с. 128]
Щастя-обіцяння-жаління [18, с. 129]
Щастя-смуток [18, с. 20]
Щедрогубний [18, с. 114]
Щедролюб'я [17, с. 73]

Діаграма 1

Частининомовна належність неологізмів, їхнє кількісне співвідношення

Діаграма 2

Лексика збірки віршів П. Поліщука «Май... «Софіївка»...Жасмин»
(10 сторінок тексту)

